



# OKRĘGOWA IZBA PIELĘGNIAREK I POŁOŻNYCH z siedzibą w Rzeszowie

DISTRICT CHAMBER OF NURSES AND MIDWIVES

---

35-083 Rzeszów, ul. Rymanowska 3, tel. (17) 77 88 483, fax (17) 77 88 484  
www.oipip.rzeszow.pl e-mail: biuro@oipip.rzeszow.pl

---

ORPiP/0021/372/08/2016

Rzeszów, 10.08.2016 r.

## Naczelną Radą Pielęgniarek i Położnych

W imieniu Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych w Rzeszowie zwracam się prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiocie polityki udzielania prawa wykonywania zawodu pielęgniarki na rzecz cudzoziemca spoza Unii Europejskiej.

Cudzoziemcem w rozumieniu przepisów prawa polskiego i regulacji unijnych jest osoba niebędąca obywatelem żadnego z państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA). Zasady przyznawania tytułu do wykonywania zawodu pielęgniarki i położnej dla obywatela UE i cudzoziemca są różne. Zgodnie z art. 35 z dnia 15 lipca 2011 roku o zawodach pielęgniarki i położnej (t. j. Dz. U. z 2014 r. poz. 1435 ze zm., dalej jako u.z.p.p.) cudzoziemcowi może być przyznane prawo wykonywania zawodu na stałe albo na czas określony, jeżeli:

- 1) posiada zezwolenie na pobyt stały;
- 2) posiada urzędowe poświadczenie znajomości języka polskiego w mowie i piśmie w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu pielęgniarki lub położnej, wydane na podstawie ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 224 i Nr 84, poz. 455 oraz z 2015 r. poz. 1132);
- 3) przedstawi zaświadczenie o wykonywaniu zawodu pielęgniarki lub położnej na podstawie przepisów obowiązujących w państwie, w którym dotychczas wykonywał zawód;
- 4) przedstawi zaświadczenie odpowiedniego organu państwa, którego jest obywatelem, że nie został pozbawiony prawa wykonywania zawodu lub prawo to nie zostało zawieszona i nie toczy się przeciwko niemu postępowanie w sprawie pozbawienia lub zawieszenia prawa wykonywania zawodu;
- 5) posiada świadectwo ukończenia szkoły pielęgniarskiej lub szkoły położnych bądź uzyskane w innym państwie świadectwo uznane w Rzeczypospolitej Polskiej za równorzędne ze świadectwem ukończenia takiej szkoły, zgodnie z odrębnymi przepisami, pod warunkiem że spełnia minimalne wymogi kształcenia określone w przepisach prawa Unii Europejskiej;
- 6) ma pełną zdolność do czynności prawnych;
- 7) jego stan zdrowia pozwala na wykonywanie zawodu pielęgniarki lub wykonywanie zawodu położnej;
- 8) odbył 6-miesięczny staż adaptacyjny we wskazanym podmiocie leczniczym;
- 9) wykazuje nienaganną postawę etyczną.

Wydawać by się mogło, że po spełnieniu ustawowych przesłanek i przedłożeniu odpowiedniej dokumentacji potwierdzającej kwalifikacje wymagane do wykonywania zawodu pielęgniarki w Polsce, możliwe jest przyznanie prawa do wykonywania zawodu. W praktyce pojawiają się w tym względzie kwestie budzące wątpliwości.

Przede wszystkim z art. 35 u.z.p.p. wynika, że uchwała samorządu zawodowego wobec pielęgniarki – cudzoziemca w przedmiocie prawa wykonywania zawodu ma charakter konstytutywny, bowiem samorząd zawodowy „może przyznać prawo wykonywania zawodu”, a zatem wykreować nowe prawa i obowiązki dla osoby, do której jest skierowana. Daje to zatem samorządowi zawodowemu prawo do decydowania o przyznaniu bądź odmowie przyznania prawa wykonywania zawodu nawet wówczas, gdy wnioskodawca spełnia wszystkie przesłanki przewidziane w art. 35 u.z.p.p. Nie powinno to jednak oznaczać, że samorząd zawodowy dysponuje tu pełną dowolnością, jak każda decyzja administracyjna, zgodnie z przepisami kodeksu postępowania administracyjnego, powinna być należycie uzasadniona, w szczególności w przypadku odmowy przyznania prawa wykonywania zawodu. Każde rozstrzygnięcie w przedmiocie przyznania lub odmowy przyznania prawa wykonywania zawodu powinny uwzględniać indywidualną sytuację faktyczną i prawną wnioskodawcy. Jednocześnie nie można pominąć podstawowego zadania, jakie na samorząd zawodowy nakłada ustawa z dnia 1 lipca 2011 roku o samorządzie pielęgniarek i położnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 174, poz. 1038 ze zm.), jakim jest sprawowanie pieczy i nadzoru nad należyтым wykonywaniem zawodu pielęgniarki i położnej.

Szczególne wątpliwości budzi kwestia badania znajomości języka polskiego, zgodnie bowiem z art. 35 ust. 1 pkt 2 u.z.p.p. cudzoziemiec powinien znać język polski w mowie i piśmie w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu pielęgniarki i położnej, potwierdzone urzędowym poświadczeniem, wydanym na podstawie ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 224 ze zm.).


Z literalnego brzmienia przepisu art. 35 u.z.p.p. wynika, że dla spełnienia powyższego warunku wystarczającym jest przedłożenie urzędowego poświadczenia znajomości języka polskiego w mowie i piśmie w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu pielęgniarki lub położnej. W praktyce jednak dochodzi do sytuacji, że pomimo przedłożenia niezbędnej dokumentacji cudzoziemiec w rzeczywistości nie zna języka polskiego. Prawodawca europejski nie wskazuje wprost sposobu zgodnie, z którym dane Państwo ma postępować w takim wypadku i pozostawia dowolność działań w tym względzie. Znajomość języka polskiego jest koniecznym elementem w celu nawiązania kontaktu z pacjentem, personelem. Niemożliwym jest wykonywanie zawodu pielęgniarki na terytorium Polski bez znajomości w mowie i piśmie języka polskiego.

Analizując problematykę znajomości języka przez cudzoziemca nie będącego obywatelem UE wyłoniło się wiele rozbieżności. W orzecznictwie i doktrynie nie wypracowano ugruntowanego poglądu, który jednoznacznie odpowiadałby na wyłaniające się w tej kwestii pytania.

Z tego też względu Okręgowa Izba Pielęgniarek i Położnych zwraca się z prośbą o pisemne stanowisko Naczelnej Rady Pielęgniarek i Położnych dotyczące polityki przyznawania prawa do wykonywania zawodu cudzoziemcom spoza UE, w sytuacji gdy z prawnego punktu widzenia, nie jest możliwa weryfikacja stopnia znajomości języka polskiego.

Z poważaniem

Przewodnicząca ORPIP w Rzeszowie

  
Anita Drajek

Otrzymują:

- 1) Adresat
- 2) A/a